

VRIJ EN MOEDIG

SANDRA VAN KOLFSCHOTEN

Schaamteloos Openhartig

Dat was ik afgelopen jaren. De dood van mijn Giorgio haalde een laagje weg. Blijkbaar kan het ook zijn dat verdriet je hart er niet uitrukt, al voelde dat in het begin wel zo. Verdriet maakt je hart ook open. De eerste jaren een soort rauwe open wond was het.

De dood roept schaamte op. Schaamte en verlegenheid. Vooral ook van de mensen om je heen. Men weet zich niet in je buurt te gedragen. Je weet je zelf niet meer te gedragen. Je gedraagt je zelf ook niet meer. Ik heb mijn eigen zelf leren kennen van kanten die niet altijd even leuk waren. Veel licht geeft ook grote schaduwen. En je eigen schaduw is niet altijd even goed te verdragen. Behalve dan in tijden van grote onverdraaglijkheid. Als je de dood van je liefste moet verdragen. Van de vader van je kind. Dan kan die schaduw van jezelf er ook nog wel bij. En dan kan die gewoon schaamteloos naar buiten komen.

“Nee ik wil dit niet. Nee ik wil niet aardig zijn en beleefd of rationeel. Nee ik wil alleen maar dat het over mij gaat en niet over andere mensen. Nee niks interesseert me van jullie verhalen. Alleen mijn eigen verhaal en dat van Alex. Nee het is nog niet over. Nee nee nee”.

Een BITCH zei een college weduwe tegen me. Ik ben een BITCH geworden en het interesseert me geen reet.

Verdriet maakt schaamteloos. Je bent zo hard geraakt dat niks je meer kan raken. Zo lijkt het. En het verzacht je ook. Dat duurt wat langer, dat kost wat tijd. Die verzachting gaat over meer compassie kunnen voelen. En dan vooral ook met jezelf. Je hoeft je niet te schamen voor je gevoelens. Voor de dingen die je doet om te overleven en later om weer te gaan leven. Het is al knap genoeg dat je leeft. Elke dag de dag weer aan gaat en adem haalt.

Ik schreef om te overleven. Schrijven over mijn gevoelens en gedachtes. Eerst voor mezelf. Later openbaar. Mensen vonden daar wat van. Dat ik mijn verdriet zo etaleerde. Zo openhartig alles in de etalage zetten. Zeker toen het langer duurde dan een jaar en vier seizoenen. En toen maakte ik er ook nog een boek van. Een boek vol van intimiteit. Niet alleen over mezelf maar ook nog over Alex en over Giorgio. Die hadden daar niet om gevraagd. Af en toe overviel de schaamte me vanuit onverwachte hoek. Onverwachte hoeken vanuit mezelf. Waarom deed ik dit. Wie was ik om zoveel aandacht

te vragen voor mezelf. Om zo iets prive te delen. Om mijn vrienden en collega's zich ongemakkelijk te laten voelen. Gluurders voelden ze zich zei iemand. En ik deed ze dat allemaal aan... Schaamteloos openhartig. Was dit nu fijn om zo te zijn? Of juist helemaal niet?

RouwLust

Vorig jaar werd het nog een stukje erger. Toen schreef ik een boek over sex. Over sex en lust en rouw en dood. Samen met nog vijftien andere vrouwen. Dat wel deze keer. Huidhonger was het thema. Hoe ieder van ons daar mee worstelde. Dood is een taboe. Lust en verlangen is een taboe. Over de combinatie is nooit ergens iets geschreven.

Wat doe je als je liefde dood is en je lijf hongert naar aanraking. Wat als je fantasie met je aan de haal gaat. Wat als je wil vrijen met de beste vriend van je man omdat hij je zo aan hem doet denken. Wat als je niks meer voelt in je lichaam. Alsof jij zelf ook dood bent gegaan.. Wat als je nooit met een andere man bent geweest dan met de vader van je kinderen. Waar laat je je kinderen eigenlijk als je voor de eerste keer weer eens een afspraak je hebt?

Wij jonge weduwes bleken allemaal te worstelen met dit soort vraagstukken. Er was heel veel openhartigheid en heel veel schaamte. Vooral in ons zelf. Door het boek RouwLust te maken gaven we woorden aan die stille schaamte. In de openhartigheid gingen we de schaamte aan. Met elkaar ontdekten we dat we niet alleen waren of de enige. Dat we niet abnormaal waren. Dat iedereen HET had. En dat het voor iedereen verschillend en anders was. Het boek gaf zoveel ruimte. Sisterhood zei iemand van ons. Door dat jullie er voor gaan staan mogen wij er ook zijn zei iemand.

En ik stond er weer. Midden het AD met de titel Mijn lichaam hunkerde naar aanraking. En midden in de Telegraaf als weduwe op Tinder. Ik doe vandaag maar even een zonnebril op in de trein zei ik op twitter naast de foto van het artikel. Schaamteloos openhartig. Hee ik hoorde dat je een boek hebt geschreven. Waar gaat het over. Over sex. Over Lust. Over Rouw. Oh ja ik zat ook nog midden in een Arnhemse Talkshow. Op het podium. Volle zaal. Vragen over hoe ik op date ging. En hoe de eerste keer met een andere man was. Hoe het voor mijn nieuwe liefde is om met mij te zijn en hoe ik me voel bij die nieuwe liefde. Schaamteloos openhartig

Er is meer verlangen

Dat was afgelopen jaar. En dat was ook waar ik mijn retoriek verhaal over wilde houden.. Ik wil het wat verder onderzoeken. Want behalve in mijn prive leven ging het ook in mijn werk veel over schaamteloosheid en over openhartigheid. Natuurlijk. Ik snap dat ik de wereld ook met mijn thema tegemoet treedt en hier en daar ook gewoon binnen val. En ook denk ik een verlangen te voelen bij meer mensen.

Ik maakte het geheime dagboek van de onderwijssmokkelaar. Samen met een groep mensen schreven we dingen over onderwijs die we vaak wel dachten maar niet hardop zeiden. De schrijf sessies alleen al waren louterend. Van het geheime dagboek drukten we duizend stuks om in het land te verspreiden. Gewoon om weg te geven. Iedereen wilde ze hebben. Daar waar je het dagboek open doet zei ik steeds. Daar gaat het ook over jou. Kijk. Doe maar. En ja. Altijd werkt het.....

Met studenten van de PABO maakte ik het Hoe overleef ik de PABO Magazine. Verhalen over de binnenkant. De worsteling, de dilemma's. We schreven dingen op die niet konden en er gebeurde van alles om ons heen. Vooral gebeurde er veel hunkering naar IK WIL DAT OOK! Door de directie word ik gevraagd om een lezing te gaan houden voor alle pabo directeuren in het land. Met de vraag of ik hun geest wil verruimen. Of ik openhartig wil zijn en schaamte loos. Het LOBO heet hun netwerk overleg. LOBO.... wie wil daar nou bij. In het Spaans is LOBO Wolf . EL LOBO. Ik ga eens kijken of er wolven zijn tussen al die onderwijs schapen.....

Schaamteloos openhartig..... wat is dat toch voor verlangen...

PARRESIA

Toen ik voor dit retoriek verhaal ging zoeken op schaamteloos kwam ik terecht bij het woord Paresia. Paresia betekent Vrijmoedig spreken en handelen Ik hou van dat woord. Ik heb het geleerd ooit van mijn leraar DENKADVISEREN. Ik was het woord even vergeten maar de betekenis en het handelen blijktbaar niet. Paresia komt uit het GRIEKS. De betekenis van Paresia is prachtig Alles zeggen zonder voor iets terug te deinzen, zonder iets te verbergen. Het spreken van de waarheid. Zonder veinzerij. Zonder voorbehoud. Zonder frasen. Zonder opsmuk die haar (de waarheid) zouden kunnen versleutelen of kunnen maskeren

Foucoult heeft veel geschreven over PARRESIA net als Socrates. Om de waarheid te kunnen spreken dient men zichzelf te kennen zegt Socrates. Foucoult trekt het breder. Het gaat over kennen van zichzelf. Over zorgen voor zichzelf. Over toewijding voor zichzelf. Over je bekommeren om jezelf. Om Paresiast te kunnen zijn is veel zelfonderzoek, zelfkennis, zelfzorg en zelf toewijding nodig blijkbaar.

Misschien helpt een beetje existentiële crisis daar wel bij. Is dat een goede leerschool.

De Paresiast verbindt zich aan zijn waarheid en kan anderen onderwijzen en neemt een zeker risico met degenen tot wie hij zich richt. Hij kan de ander kwetsen, ergeren of boos maken. Hiervoor is moed nodig omdat de relatie de kans loopt beëindigd te worden. Het is de moed tot waarheid van de spreker. Die ondanks alles het risico neemt de hele waarheid te zeggen die hij denkt. En het is ook de moed van de gespreksgenoot om de krenkende waarheid die hij hoort voor waar aan te nemen....

In maart dit jaar hield ik een verhaal over onderwijs op een congres van 400 mensen. Ik had een pleidooi geschreven. Een pleidooi voor de verontwaardiging. Ik las mijn verhaal voor van papier. Over mijn liefde voor onderwijs en mijn ergernis. Over de SHIT die ik tegen kwam. Ik zei alles hardop. Mijn hart klopte in mijn keel. 400 mensen. 800 ogen. Ik dacht of het slaat aan of het slaat dood. Ik ben de verbinding kwijt. Het sloeg aan. Mensen kwamen naar me toe. Zeiden dat ze ook zo moedig wilden zijn om de dingen te zeggen. Dat ze dat gingen doen. Van af nu. Dat ze aan me zagen dat mijn verhaal echt was. Dat ik zelf in mijn verhaal geloofde. Bijzonder he zei ik. Dat het tegenwoordig bijzonder is dat je dat doet. Dat je een verhaal vertelt waar je zelf in gelooft. Dat je staat voor je eigen waarheid ook al weet je helemaal niet of dat een waarheid is die gedeeld wordt. Dat je iets deelt over je eigen verlangen.

De Paresiast is geen vakman. Het is geen metier. Het is een houding een zijnswijze die verwant is aan de deugd. De parresiaspreekt uit eigen naam. Is geen profeet van gods woord of het woord van iemand anders. En moet zijn woorden als het ware ondertekenen.

De Parresiaspreekt ook niet in raadselen maar probeert zo helder en direct mogelijk te zijn. Onverbloemd zodat zijn woorden onmiddellijk een voorschrijvende waarde kunnen krijgen opdat er een nieuwe gedragsregel zal ontstaan

Vrij en Moedig

Ik denk een verlangen te voelen naar Parresia. Niet alleen bij mezelf. Maar ook in de wereld om me heen.

Het verlangen een waarheid te spreken om daarmee een groter belang te dienen dan dat van jezelf misschien. Niet meer zwijgen en verstoppen. Geen schouders ophalen want het gaat nu eenmaal zoals het gaat.

Daarvoor is het misschien ook nodig om zelf door de schaamte heen te moeten. Om met zinnen boven je hoofd in de krant te staan als mijn lichaam hunkerde naar aanraking. Omdat dat gewoon toen de waarheid was. En het een waarheid is die voor meer mensen geldt die -wanneer hardop uitgesproken- niet meer alleen zijn in hun hunkering.

Het zou fijn zijn als we samen met elkaar meer aan parresia konden gaan doen. Vrijmoedig spreken en handelen. En dat we daarmee mogen oefenen ook. Dat het wel eens mis gaat en je dan op de afslag komt van EGO en eigenbelang. Maar ja dat je daardoor ook weer een stukje van jezelf leer te kennen en te omarmen. Die schaduw naast al dat licht.

Vrij en MOEDIG

Vrijmoedig spreken en handelen

Ik gun er mezelf veel van En ik gun het jullie ook

Gaat heen. Wees vrij. Wees moedig. En spreek.....

Vandaag deden wij het hier met elkaar.

Morgen kan het verder gaan

Liefs....

Sandra van Kolfschoten